

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.150/2015/4.szám

A Kúria a dr. Szilvágyi Attila ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Cseh Georgina jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. november 11-én kelt 15.K.27.043/2013/15. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í té l e t e t:

A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.27.043/2013/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.569.200 (egymillió-ötszázhatvankilencezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2008-2009 évekre bevallások utólagos ellenőrzését végezte el, mely időszakra a felperes adóbevallással nem rendelkezett. Ebben az időszakban a felperes betéti társaság üzletvezetője, beltagja volt. Annak eladását követően 2008 novemberétől kft. tulajdonos és ügyvezető lett. A Bt. 2011. május 25-étől felszámolás alatt állt, iratanyagai nem voltak fellelhetők. Az azt megvásárló beltag akként nyilatkozott, hogy a Bt. tevékenységéről tudomása nincs, iratanyaggal nem rendelkezik. Az adóhatóság a Bt. takarékszövetkezetnél vezetett folyószámlája alapján megállapította, hogy arról a korábbi beltag és üzletvezető jelentős összegeket vett fel, ezért a felperest az összegek felhasználásának igazolására hívta fel, melynek a felperes csak részben tett eleget. A Bt. a felperesi tulajdonban álló Kft. részére számlákat is állított ki, melyeket az adóhatóság hiteltelen bizonylatnak minősített. Rögzítette, hogy a Kft. folyószámláról

levett összegek egy része esetében sem került bizonyításra a gazdasági társaság érdekkörében történő felhasználás, ezért azokat is a felperes egyéb jövedelmének tekintette. Mindezekre figyelemmel a felperes terhére 15.691.959 Ft személyi jövedelemadó-hiányt állapított meg, mely után 50%-os mértékű adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlék előírását rendelte el.

A felperes keresete folytán eljáró elsőfokú bíróság osztva az alperesi határozatban kifejtett jogi álláspontot, a felperes keresetét, mint megalapozatlant elutasította. A *személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban Szja tv.) 4. § (1) bekezdés, 28. § (1) bekezdés* alapulvételével rögzítette, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, nem bizonyította, hogy a folyószámlákról felvett pénzeszegek felhasználására a társaságok érdekkörében került sor. Erre figyelemmel adóköteles jövedelme keletkezett és ennek adójogi konzekvenciáit adóhatóság jogszerűen vonta le. Hangsúlyozta, hogy az adóhatóság a két vizsgált társaság, valamint azoknak a takarékszövetkezetnél vezetett folyószámlái alapján tette megállapításait, és az őt terhelő tényállás tisztázási kötelezettség körében nyilatkozatokat szerzett be a felperes által megjelölt üzleti partnerektől. Az nem volt elvárható az alperestől, hogy adatok hiányában kiderítse, hogy a felperes kikkel állhatott üzleti kapcsolatban a vizsgált időszakban. A bizonyítási teher szabályai alapján a felperes kötelezettsége volt keresetének bizonyítása, melynek a felperes a perben nem tett eleget.

A Bt. által kiállított, de a Kft-nél el nem fogadott számlák esetében sem lehetett a készpénzes kifizetéseket a számlák rendezésére fordítottak tekinteni, miután a nem bizonyított gazdasági eseménynek valós pénzügyi vonzata sem lehetett. Az, hogy a két társaság között valós gazdasági esemény volt és a számlák rendezésére azok tartalma szerint sor került, a felperesnek kellett volna igazolnia. Hangsúlyozta azt is, hogy az eljárás során a felperes jogai nem sérültek, a Bt-vel kapcsolatban iratbetekintési jogával nem élt, a peres eljárásban a vizsgálati anyagot megtekinthette, azonban ennek ismeretében sem tett észrevételt. A Kft. pedig az ő ügyvezetése alatt állt, a határozatot megkapta, jogorvoslati jogának gyakorlását semmi sem akadályozta. Kiemelte, hogy a dokumentális vizsgálat módszerét az adóhatóság határozatában megjelölte. Ez a módszer alkalmas volt annak bizonyítására, hogy a készpénzben felvett összegből mennyi került a gazdasági társaságok tevékenysége folytatása érdekében felhasználásra. A társaságok bankszámláiról a pénzt a felperes készpénzben felvette, a társaságok érdekében történő felhasználás céljára figyelembe vehető összegeken túl nagyságrendekkel nagyobb összegű pénz bizonyíthatóan nem került visszafizetésre. Így jogszerűen került sor ezen összegek felperesi bevételkénti figyelembe vételére.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet, az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére akként, hogy a felperest terhelő adóhiányok és jogkövetkezmények törlésre kerüljenek. Amennyiben ez nem teljesíthető, úgy a támadott ítélet hatályon kívül helyezésével és az eljárás bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását indítványozta. Hivatkozott az Art. 86. § (1) bekezdésében az ellenőrzés céljának meghatározásánál rögzített adóhatóságot terhelő tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettségre, ezzel összefüggésben a 97. § (4) bekezdésében előírtakra. Hangsúlyozta, hogyha a bizonyítást a jogszabály nem teszi az adózó kötelezettségévé, úgy az adóhatóság csak a kétséget kizáróan igazolt tényeket fogadhatja el határozata alapjául, és nem írhatja elő jogszabályi felhatalmazás nélkül, hogy „az adózó mentse ki magát”. A felperest, mint magánszemélyt iratmegőrzési kötelezettség az értékesített társaság esetében nem terhelte, így az iratok hiánya nem róható terhére. Utalt arra is, hogy maga a bírósági ítélet is tartalmazza, hogy a felperesnek nem volt jogszabályi kötelezettsége ügyvezetői minősége megszűnését követően a Bt. iratanyagának megőrzése. Vitatta azt az ítéleti és adóhatósági álláspontot is, hogy az áfalevonási jog el nem ismerése oda vezethetne, hogy az adóhatóság nem ismeri el a társaság érdekében történő pénz felhasználását. Hangsúlyozta, hogy a készpénzfizetési számla a megfizetés tényét egyértelműen tanúsítja, amely azt is jelenti, hogy a magánszemély adózó azt harmadik személy részére kifizette, és nem saját érdekében használta fel, azaz nem keletkezett jövedelme. A magánszemély adózó felperesnek nem azt kell bizonyítania, hogy a társaságok között a gazdasági esemény az Áfa tv. rendelkezésének megfelelően megvalósult, hanem azt, hogy a felvett pénzeszköz jövedelemként figyelembe vehető-e és azt mire használta. A rendelkezésre álló készpénzfizetési bizonylatok egyértelműen tanúsítják, hogy a számlák ellenértéke a Bt. részére megfizetésre került, így azok felperesnél történő elszámolása jogszerűtlen.

Az alperesi felülvizsgálati ellenkérelem a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye.

A jogerős ítéletben kifejtetteket a felülvizsgálati bíróság osztja. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat fejti ki: Az elsőfokú bíróság az Szja tv. 4. § (1) bekezdés, 28. § (1) bekezdésében foglaltak alapján helytállóan jutott arra a

következtetésre, hogy a felperes a társaságok számláiról felvett pénznek azon részével, amellyel elszámolni nem tudott, személyi jövedelemadó-fizetési kötelezettség alá eső bevételhez jutott. Abban is helytállóan foglalt állást, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a társaság gazdasági tevékenysége körébe történő felhasználás igazolása felperest terhelte, azonban ezt igazoló számviteli bizonylatot bemutatni nem tudott.

Hangsúlyozza a Kúria azt is, hogy az iratok tényleges átadását igazoló dokumentum sem került bemutatásra és a betéti társaságot átvevő személy tagadta az iratok meglétét. Az Art. 47. §. (1) bekezdéséből fakadó az üzletvezetőt terhelő iratmegőrzési kötelezettség alapján jogszerűen hívta fel az adóhatóság a kiadások igazolására a felperest, hiszen a Bt. eladása folytán történő iratátadás, a másik fél általi átvétel nem került bizonyításra, megerősítésre. Ebből kifolyólag az alperes kizárólag a korábbi üzletvezetőn tudta számon kérni a gazdasági tevékenység érdekében történő felhasználás igazolását.

Ugyancsak jogszerű a fiktív számlák kifizetésével kapcsolatos alperesi és elsőfokú bírósági álláspont. Hiszen ha a számlázott gazdasági események megvalósulása nem igazolt, úgy a kiállított számlák sem minősülnek hiteles bizonylatnak, így ezekkel nem igazolható, bizonyítható a gazdasági társaság érdekében történő tényleges és valós felhasználás.

A fentiek alapján a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján eljárva a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a peresztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a peresztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2015. június 18.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**